

NR INDEKSU 374776

PL. ISSN 0137-8287

rodzina

NR 7
(1642)
2000

MIESIĘCZNIK KATOLICKI ● LIPIEC ● CENA 2 ZŁ

„Najpierw idź i pojednaj się z bratem twoim”

W piątą niedzielę po Zesłaniu Ducha Świętego czytamy fragment Kazania na Górze: „Albowiem powiadam wam: Jeśli wasza sprawiedliwość nie będzie większa niż uczonych w Piśmie i faryzeuszów, nie wejdziecie do królestwa niebieskiego.

Słyszeliście, że powiedziano przodkom: Nie zabijaj! a kto by się dopuścił zabójstwa, podlega sądowi. A Ja wam powiadam: Każdy, kto się gniewa na swego brata, podlega sądowi. A kto by rzekł swemu bratu: Raka, podlega Wysokiej Radzie. A kto by mu rzekł: ‚Bezbożniku’, podlega karze piekła ognistego. Jeśli więc przyniesiesz dar swój przed ołtarz i tam wspomnisz, że brat twój ma coś przeciw tobie, zostaw tam dar swój przed ołtarzem, a najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim! Potem przyjdź i dar swój ofiaruj!” (Mt 5, 20-24).

W tym fragmencie Kazania na Górze Jezus Chrystus nauczał, iż sprawiedliwość Jego uczniów musi być większa niż uczonych w Piśmie i faryzeuszów. A na czym polegała sprawiedliwość uczonych w Piśmie? Na tym, że znali dokładnie przepisy prawa, bardzo skrupulatnie przypominali je wszystkim i nakłaniali do ich przestrzegania. Natomiast sami często nie przestrzegali tych przykazań; można więc powiedzieć, iż nie zawsze przestrzegali tego, co sami głosili.

Jezus Chrystus przypomina piąte przykazanie Dekalogu, który jest syntezą całej religii i moralności Starego Testamentu (Wj 20, 1-17; 5, 1-22). A następnie uzupełnia je: *A Ja wam powiadam: Każdy, kto się gniewa*

na swego brata, podlega sądowi. Karze podlega także gniew i obelga. Stwierdzenia te jakby objaśniają tło psychiczne zabójstwa, które jest wynikiem i objawem nienawiści. Najpierw rodzi się w sercu człowieka wrogość, gniew, nienawiść, później one narastają i mogą doprowadzić do zabójstwa. Naukę Jezusa Chrystusa ciągle potwierdza rzeczywistość. Nienawiść doprowadziła do śmierci Jezusa Chrystusa — naszego Nauczyciela i Zbawiciela oraz bardzo wielu Jego uczniów.

W następnych wierszach Jezus Chrystus naucza, że nic nie znaczą składane ofiary, bezmyślnie odmawiane modlitwy i pacierze, jeśli temu nie towarzyszy pełna miłości postawa w stosunku do drugiego człowieka. Jeśli więc przyniesiesz dar swój przed ołtarz i tam wspomnisz, że brat twój ma coś przeciw tobie, zostaw tam dar swój przed ołtarzem, a najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim! Jezus nie tylko ostrzega nas przed nienawiścią, ale zachęca także do postawy pełnej miłości i otwartego serca w stosunku do drugiego człowieka. W tym otwartym sercu powinno się znaleźć miejsce dla wszystkich. Wzorem dla nas może być Jezus Chrystus, który powiedział: *Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, a Ja was pokrzepię* (Mt 11, 28). Syn Boży po to przyszedł na świat, aby w sobie połączyć wszystkich i aby wszyscy ludzie zostali zbawieni i doszli do poznania prawdy (1 Tm 2, 4).

Serce Jezusa Chrystusa było otwarte i czułe. Dlatego smucił się ze smutnymi, płakał z płaczą-

cymi. Słowa: *Żal mi tego ludu* (Mk 8, 2), nie były dla Niego zwrotem retorycznym. One miały pokrycie w Jego nauce i życiu. A jaki jest nasz stosunek do drugiego człowieka? Czy nie ograniczamy naszej pobożności do wystąpienia Mszy św. i odmówienia pacierzy? Jeśli tak jest, to nasza sprawiedliwość nie jest większa niż uczonych w Piśmie i faryzeuszów, a wówczas nie wejdziemy do królestwa niebieskiego.

Jezus Chrystus nauczał, że prawdziwa pobożność polega na ciągłym przebaczeniu i pojednaniu z braćmi. Oczywiście, łatwiej jest wielbić Boga modlitwą, czy przynieść dar swój przed ołtarz, aniżeli pojednać się ze swoim bratem. Ale Chrystus uczył: *najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim!* Odrzućmy więc pychę, zarozumiałość, egoizm i prośmy Boga, aby nam pomógł dojrzeć w drugim człowieku brata; dostrzec w nim Chrystusa. Pamiętajmy, nie ma chrześcijaństwa bez miłości. Nie wystarczy pościć i siedzieć w kościele oraz modlić się z zarozumiałym faryzeuszem: *Dziękuję Ci Boże, że nie jestem jak inni ludzie... poszczę dwa razy na tydzień i daję dziesięciny ze wszystkiego, co posiadam* (Łk 18, 11-12). Trzeba przede wszystkim pojednać się z bratem. Chrześcijaństwo bez miłości, to faryzejski formalizm. A Chrystus chce, abyśmy wszystkich kochali, dlatego — przyjmując Komunię św. — pamiętajmy, że jest Ona naszym pokarmem i zjednoczeniem: zjednoczeniem z Jezusem Chrystusem, a przez Niego z każdym człowiekiem.

Międzynarodowa Konferencja Biskupów Starokatolickich Unii Utrechckiej

Wrocław — 21-27 maja 2000 r.

Międzynarodowa Konferencja Biskupów Starokatolickich Unii Utrechckiej odbywa się co roku w innym kraju, zgodnie z ustalonym terminem i miejscem obrad. Obradom każdorazowo przewodniczy Arcybiskup Utrechtu.

W Roku Jubileuszowym Międzynarodowa Konferencja Biskupów Starokatolickich odbyła się we Wrocławiu, w dniach od 21 do 27 maja. Konferencję przygotował zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego w RP — bp Wiktor Wysoczański, a gospodarzem był bp Wiesław Skołucki — Ordynariusz Diecezji Wrocławskiej.

Na obrady przybyli biskupi z Holandii, Szwajcarii, Niemiec, Austrii, Czech, USA i z Polski.

Konferencję rozpoczęto uroczystą Mszą Świętą w niedzielę 21 maja, o godz. 11.00, w katedrze polskokatolickiej diecezji wrocławskiej pw. Św. Magdaleny. Mszy Świętej koncelebrowanej przez wszystkich biskupów przewodniczył gospodarz diecezji, bp Wiesław Skołucki. Homilię wygłosił zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego, bp prof. Wiktor Wysoczański i Pierwszy Biskup Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego w USA — Jan Swantek. We Mszy Św. uczestniczyli przedstawiciele innych Kościołów chrześcijańskich: bp Jacek Jezierski — wikariusz generalny metropolity warmińskiego, przewodniczący Zespołu Kościoła Rzymskokatolickiego ds. dialogu ekumenicznego z Kościołem Polskokatolickim, który skierował ciepłe słowa do zebranych w katedrze, arcybiskup Jeremiasz — ordynariusz diecezji wrocławsko-szczyńskiego Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego w Polsce, bp Ryszard Bogusz — ordynariusz diecezji wrocławskiej Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego, a także parlamentarzyści i reprezentujący władze miasta Wrocławia.

Po południu odprawiane były przez Pierwszego Biskupa PNKK Jana Swantka polskie nieszpory. Słowo pasterskie wygłosił Arcybiskup Utrechtu — Antoni Jan Glazemaker.

Obrady codziennie rozpoczynały się w katedrze Św. Magdaleny rozważaniem Biblii w trzech grupach językowych: niemieckim, angielskim i polskim. Po południu o godz. 18.00 odprawiane były nieszpory i Msza

Wierni i goście w czasie celebry Mszy św. na rozpoczęcie Międzynarodowej Konferencji Biskupów Starokatolickich Unii Utrechckiej — Wrocław — katedra Św. Marii Magdaleny

Święta (przez przedstawicieli z różnych krajów):

— **poniedziałek** — przewodniczył bp Hans Gerny — zwierzchnik Chrześcijańskokatolickiego Kościoła w Szwajcarii i bp Bert Wirix — ordynariusz diecezji Haarlem w Holandii; — **wtorek** — nabożeństwu przewodniczył bp Joachim Vobbe — zwierzchnik Starokatolickiego Kościoła w Niemczech; — **środa** — Mszy Św. i nabożeństwu majowemu przewodniczył bp Wiesław Skołucki — ordynariusz diecezji wrocławskiej Kościoła Polskokatolickiego; — **czwartek** — nabożeństwu przewodniczył Bernard Heitz — zwierzchnik Starokatolickiego Kościoła w Austrii, i bp Dusan Hejbel — zwierzchnik Kościoła Starokatolickiego w Czechach; — **piątek** — na zakończenie obrad Konferencji o godz. 8.00 odprawiona została Msza Święta koncelebrowana w języku polskim i angielskim, z udziałem biskupów i kapłanów Kościoła Polskokatolickiego i Polskiego Narodowego Kościoła Katolickiego, której przewodniczył bp Jan Swantek.

W środę, 24 maja, delegaci Międzynarodowej Konferencji Biskupów Starokatolickich byli gośćmi gospodarza archidiecezji wrocławskiej Kościoła Rzymskokatolickiego w Polsce, arcybiskupa metropolity Henry-

ka Kardynała Gulbinowicza. Gościnne spotkanie nastąpiło w klasztorze pocysterskim w Henrykowie, gdzie obecnie znajduje się Wyższe Seminarium Duchowne i Dom Rekolekcyjny. W drodze do Henrykowa biskupi starokatolicki zwiedzili starą świątynię w Strzelnie, miasto i rotundę z XII w. pw. Św. Gotarda. Po południu uczestnicy Konferencji spotkali się z wojewodą wrocławskim i urzędnikami miasta.

Zaproszeni goście podczas swego pobytu urzeczeni byli atmosferą i odnowionymi zabytkami Wrocławia.

W czasie obrad dyskutowano nad różnymi problemami teologicznymi i administracyjnymi. Rozmawiano na temat sakramentu Eucharystii, kapłaństwa, ordynacji kobiet, dialogu ekumenicznego, konsekracji biskupów, a także przyjmowania Kościołów i biskupów do Unii Utrechckiej, kongresów Kościołów starokatolickich, budżetu oraz nowego statutu Unii itp.

Ustalono, że następne Międzynarodowe Konferencje Biskupów Starokatolickich odbędą się: w 2001 r. w Czechach, w 2002 r. w Niemczech. Poinformowano, że Arcybiskup Utrechtu Jan Glazemaker przechodzi na emeryturę, a konsekracja wybranego arcybiskupa elekta Jorisa Vercammena odbędzie się 1 lipca 2000 r. w katedrze Św. Gertrudy w Utrechcie — Holandia.

HOMILIA bpa Wiktora Wysoczańskiego Zwierzchnika Kościoła wygłoszona podczas uroczystej Mszy Świętej, rozpoczynającej Konferencję Biskupów Starokatolickich Unii Utrechckiej, zorganizowaną dla uczczenia Wielkiego Jubileuszu Narodzin Syna Bożego — Jezusa Chrystusa

(Wrocław, 21 maja 2000 r. — katedra polskokatolicka pw. św. Marii Magdaleny)

„Chrystus powiedział: Ja jestem prawdziwym krzewem winnym, a mój Ojciec jest ogrodnikiem. Każdą latorośl, która we Mnie nie przynosi owocu, odcina, a każdą, która przynosi owoc oczyszcza, aby przynosiła obfitszy owoc (...).

Ja jestem krzewem winnym — wy — latoroślami. Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity, ponieważ beze Mnie nic nie możecie uczynić (...). Jeżeli we mnie trwać będziecie, a słowa moje w was, poproście, o cokolwiek chcecie, a to wam się spełni”

(J 15, 1-2, 5, 7)

— słowa Pana naszego, Jezusa Chrystusa, wyjęte z czytanej dzisiaj w kościołach Ewangelii Św. Jana.

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus

Najdostojniejsi Bracia w posłudze apostołskiej — Arcybi-

Biskupi celebransi Mszy Świętej inauguracyjnej w katedrze Św. Marii Magdaleny we Wrocławiu

skupi, Biskupi Unii Utrechckiej, Najprzewielebniejsi Biskupi reprezentujący Kościoły chrześcijańskie, Wielbne Duchowieństwo: Infulaci, Dziekani, Proboszczowie, Wielce Czcigodni Goście — reprezentanci różnych Władz: Parlamentu, administracji i samorządu, zwłaszcza z Wrocławia, Umilowany Ludu Boży, Kochana Młodzieży, Drogie Dzieci!

Przeżywamy niezwykle radosne i doniosłe Święto. Ważne i doniosłe, gdyż jest to jakby kolejna odłona obchodów Wielkiego Jubileuszu Narodzin na-

szego Pana — Jezusa Chrystusa. Było już wiele jubileuszowych spotkań, organizowanych przez różne Kościoły w parafiach i diecezjach. Dziś uczestniczymy w centralnych uroczystościach milenijnych Kościoła Polskokatolickiego.

Doniosły to moment również z tego powodu, że ta Najświętsza Ofiara inauguruje Obrady Biskupów Starokatolickich Unii Utrechckiej Europy i Ameryki tu, w piastowskim Wrocławiu. Bóg pozwala nam przeżywać to milenijne święto nie tylko we własnej Rodzinie wyznaniowej, czy

wspólnie z Braćmi z Unii Kościołów Starokatolickich, ale są z nami także Przyjaciele stowarzyszeni od wielu lat w Polskiej Radzie Ekumenicznej: przedstawiciele Kościołów ewangelickich, prawosławnego i mariawitów oraz Dostojni Goście z Kościoła Rzymskokatolickiego. Przygotowywaliśmy się do tego Spotkania Modlitewnego od wielu miesięcy, uzgadniając jego optymalny czas i miejsce tak, aby ten termin mogli zaakceptować wszyscy, którzy chcieli być z nami. W tej chwili nasze marzenia i plany realizują się. Dziękuję za to z całego serca Bogu Ojcu i Wam, Umiłowani Bracia i Siostry w Chrystusie.

W czasie Świąt Wielkiej Nocy, obchodząc Pamiątkę Zmartwychwstania Zbawiciela, który — zgodnie z zapowiedzią — zwyciężył śmierć własną i naszą, zapewniając wierzącym prawo do życia wiecznego w domu niebiańskiego Ojca, liturgia zachęca nas do manifestowania wielkiej radości. Śpiewaliśmy więc pieśni triumfu, a także refren międzylekcyjny: „W tym dniu wspaniałym wszyscy się weselmy”.

Jakże aktualny jest ten refren dzisiaj dla każdego uczestnika Jubileuszowego Misterium! Przecież okres wielkanocny jeszcze się nie zakończył! Dzięki Ci, Chryste, za to, że w kolejną niedzielę Zmartwychwstania możemy Cię wielbić razem. Dzięki, że możemy trwać na modlitwie

cd. na str. 6

Ekumeniczni Goście z Kościołów chrześcijańskich

Pierwszy Biskup PNKK Jan Swantek wygłasza homilię

Słowo braterskiego pozdrowienia z Kościoła Rzymskokatolickiego przekazuje bp prof. Jacek Jezierski

w miesiącu maju. Ten najpiękniejszy miesiąc roku naród polski ofiarowuje w darze Twojej Najświętszej Matce i prosi Ją gorąco o macierzyńską opiekę. Przecież z Twojej woli została naszą Matką. Razem z Nią dziękujemy Ci za to, że dzisiaj Ofiarę Mszalną składasz przez ręce zgromadzonych przy tym ołtarzu Następców Apostolskich. Przy tym ołtarzu, w katedrze polskokatolickiej! A naszej wrocławskiej katedrze patronuje Święta Maria Magdalena. Znasz Ją dobrze, Panie Jezu. To Jej, jako pierwszej z ludzi, ukazałeś się poswoim Zmartwychwstaniu. Tak nagrodziłeś najczystsza miłość nawróconej grzesznicy. Ufam, że gdyby tu, wśród nas, stanęła w widzialnej postaci wraz z Matką Najświętszą, usłyszelibyśmy zachętę: „W tym dniu wspaniałym wszyscy się weselmy”.

Miesiąc Matki Najświętszej i czas Wielkanocny dodają blasku millenijnym uroczystościom w tej świątyni. Możemy powiedzieć, że Matka Boża i Patronka tej świątyni wypraszają nam niezbędne łaski niebios, byśmy odnosili pożytek z przeżywanych uroczystości. Jest jeszcze jeden, niezwykle ważny sygnał, że Bóg sprzyja ekumenicznej modlitwie. Tym znakiem łaski jest przestanie czytań biblijnych, przeznaczonych na dzisiaj niedzielę. Zwłaszcza Ewangelia. Powtórzyłem święty tekst niemal w całości na wstępie mego słowa, choć słyszeliśmy go wcześniej. Pan Jezus maluje w nim piękny obraz. Wystar-

czyło Mu kilka zdań, by poruszyć wyobraźnię słuchaczy i przekazać niestychanie głęboką mistyczną prawdę: „Ja jestem prawdziwym szczepem winnym, a mój Ojciec jest ogrodnikiem”. (Przy każdym domku w krajach śródziemnomorskich, jeśli tylko mogły mieć choćby maleńki ogródek, rosła winorośl i chyba tak jest do dziś).

Trud ogrodnika znają wszyscy. Absolutną nowością **było** i jest to, że **Chrystus nazwał siebie krzewem winnym, a swoich Apostołów latoroślami!** Jak krzew daje życie i możliwość wydania owoców tylko gałęziom złączonym z nim organicznie, bo takie są prawa natury, tak samo jest w sferze ducha i życia nadprzyrodzonego. Chrystus jest dla nas prawdziwym i jedynym źródłem życia i działania w nadnaturze. Odnosi się to tak do życia jednostek, jak też do życia wspólnot kościelnych: „Beze Mnie nic uczynić nie możecie”. Bez łaski Chrystusa usychamy duchowo. O takiej uschłej gałęzi Apokalipsa wyrokuje: „Znam twoje czyny. Masz imię, [które mówi], że żyjesz, a jesteś umarły” (Ap 3, 1). To ważne ostrzeżenie. Należy bardzo poważnie traktować życie wiary. Świadomość naszej bezsilności skłania do pokory, a tym samym do złożenia całej naszej nadziei w Dawcy Życia, Jezusie Chrystusie zmartwychwstałym: „Kto tkwi we Mnie, ten przyniesie owoc obfity”.

Wymowa tego obrazu ma dla nas jednoznaczny sens: Tylko w Chrystusie, z Chrystusem i przez Chrystusa mamy szansę na

„zysk”, jak to kiedyś określił święty Paweł (por. Filip 3, 4-11).

Jest też w dzisiejszej Ewangelii obietnica Pana Jezusa, którą warto pamiętać, by stanowiła dla nas zachętę do życia w Chrystusie. Zbawiciel mówi: „Jeżeli we Mnie trwać będziecie, a słowa Moje w was, poproście o cokolwiek chcecie, a to wam się spełni”. O co wypada nam prosić Ojca niebiańskiego dziś, tu, w tej chwili? O błogosławieństwo dla obrad starokatolickiego Episkopatu, o pokój na świecie i między nami, o chleb dla głodnych, pracę dla bezrobotnych. To wszystko jest bardzo potrzebne. Przede wszystkim jednak prosimy, byśmy trwali w Chrystusie — Krzewie winnym, Źródle siły Bożej, Dawcy zbawienia.

Starożytni dziejopisarze wspominali, że dawno temu był na świecie złoty wiek dobrobytu, wolny od wojen, klęsk i nieszczęść. Wspomnienie raju? Być może. Kościół Chrystusowy miał też w swojej historii wspaniałe momenty. O takim złotym czasie wspominają Dzieje Apostolskie w czytany dziś urywku: „Kościół cieszył się pokojem w całej Judei, Galilei i Samarii. Rozwijał się i żył bogobojnie, i napełniał się pociechą Ducha Świętego” (Dz 9, 31).

Spraw, Panie Jezu, abyśmy złączeni w Tobie Duchem miłości żyli we wzajemnej zgodzie, przebacząc sobie przewinienia i służąc pomocą, a przez to mogli zasłużyć na wieczne szczęście w Domu Ojca niebiańskiego.

Amen.

Jak powinniśmy się modlić?

W podgórskiej parafii starszek kapłan prowadził z dziećmi lekcję religii. Tematem lekcji była modlitwa. W pewnej chwili wywołał jedno z dzieci i zadał mu pytanie: Co to jest modlitwa? Dziecko — nie wiadomo dlaczego — nie potrafiło dać odpowiedzi. Co więcej, w oczach jego pojawiły się łzy. Wtedy sędziwy proboszcz przytulił dziecko do siebie. Dziecko zaś, zachęcone i uspokojone tym gestem, odpowiedziało: Modlitwa to takie przytulenie się do Boga.

W życiu każdego z nas przychodzą takie chwile, kiedy czujemy potrzebę zbliżenia się do Boga i powiedzenia Mu wszystkiego co nas cieszy i smuci. Modlitwa bowiem — jak to określa katechizm — jest rozmową duszy z Bogiem. Modlą się ludzie wszystkich wieków i pokoleń: modlą się ludzie młodzi i starzy, bogaci i ubodzy, prości i najwięksi uczeni. Stąd prosty wniosek, że modlitwa jest koniecznością duszy ludzkiej. Ponadto przez modlitwę okazujemy naszą zależność od Boga-Stwórcy, z którego ręki wszystko otrzymaliśmy. Przypomina nam to św. Paweł, gdy pisze: „Cóż posiadasz, czego byś nie otrzymał?” (1 Ko4, 7).

Dla chrześcijanina modlitwa jest ponadto obowiązkiem. Stwierdza to z całym naciskiem sam Zbawiciel, który u progu męki powie Apostołom: „Czuwajcie i módlcie się, abyście nie popadli w pokusę” (Mt 46, 41).

Ale modlitwa może być różna.

Faryzeusz i celnik są do tego przekonującym dowodem.

Faryzeusz jest przykładem, jak modlić się nie wolno.

Faryzeusze uchodzili we własnym mniemaniu, za ludzi sprawiedliwych i szczególniejszych wybrańców bożych. Podobnie oceniali ich lud żydowski, co miało swoje uzasadnienie w obserwacji codziennego postępowania faryzeuszów, którzy z wielką drobiazgowością przestrzegali przepisów prawa Mojżeszowego. Konsekwencje przekonania faryzeusza o sobie, uwidaczniają się w jego postępowaniu.

Przychodząc do świątyni na modlitwę, faryzeusz idzie na „dziedzi-

Chrystus modlący się w Getsemani — mal. Bassano (1510-1592)

niec Izraelitów”, w jego najdalszy kraniec, aby być najbliżej wewnętrznej części świątyni, mieszkańca Boga narodu i Boga faryzeuszów. Ten Bóg — w pojęciu współczesnych — jest potężny i srogi, ale dla niego, człowieka sprawiedliwego i skrupulatnego faryzeusza, ma z pewnością specjalną miłość i względy. Wolno mu więc rozmawiać z tym Bogiem tonem poufałym.

Stojąc prosto — jak zazwyczaj modlili się Żydzi — faryzeusz zaczyna wyliczać głośno, czym może się przed Bogiem pochwalić. „Boże, dziękuję ci, że nie jestem jak inni ludzie, zdziercy, oszuści, cudzołożnicy, albo jak i ten celnik. Poszczę dwa razy na tydzień, daję dziesięcinę ze wszystkiego, co nabywam” (Łk 18, 10-11). Wynikało z tego, że Bóg miał z niego wielką korzyść.

Wartość modlitwy faryzeusza psuła p y c h a. Przeszedłszy do świątyni stanął na najbardziej widocznym miejscu, aby go wszyscy zauważyli. Przybrał pozę dumną, jako ten, któremu należą się wszelkie względy od Boga i ludzi. Widzi w sobie jedynie same zalety, kiedy w rzeczywistości wnętrze jego duszy roi się od wad i grzechów, które należałoby usunąć. W dodatku zaś gardzi swoimi bliźnimi.

Modlitwa celnika była dobra, bo cechowała ją p o k o r a. Celnicy byli w narodzie żydowskim w powszechnej nienawiści i pogardzie. Jako poborcy podatków, mogli mieć na sumieniu nie jedną krzywdę ludzką. Ponadto byli na służbie okupantów (Rzymian), co już było dostatecznym powodem nienawiści. Jednym słowem każdy celnik

w pojęciu swoich współczesników był największym pod słońcem grzesznikiem.

Celnik świadomy pogardy, z jaką wszyscy do niego się odnosili, przekonany, że i Bóg ma go w takiej samej pogardzie, zatrzymał się przy wejściu za dziedzińcu świątyni. Nie mając nawet odwagi podnieść oczu na Przybytek Pański, bił się w piersi, zaś z ust jego wydobywał się szepot: „Boże, miej litość dla mnie grzesznika” (Łk 18, 12). Był świadomy, że nie może dać Bogu tego, co ofiarował Mu faryzeusz. Poleca się więc miłosierdziu Bożemu wyznając w głębokiej pokorze, że jest grzesznikiem. I to jest cała jego modlitwa.

Św. Augustyn powiada o celniku: „Dlaczego nie patrzył w niebo? Bo patrzył w siebie, skutkiem czego nie podobał się samemu sobie, ale przez to podobał się Bogu”. Nic więc dziwnego, że według zapewnienia Chrystusa: „Odszedł do domu usprawiedliwiony ten (celnik), nie tamten” (Łk 18, 14). Bóg bowiem nie patrzy na osoby i stanowiska, ale na pobudki i czyny ludzkie.

Wpatrzeni w postawę celnika na pewno dostrzeżemy w sobie własne natołgi, upadki i grzechy. Dlatego idąc za jego przykładem zarówno wtedy, gdy w domowym zaciszu klękamy do codziennego pacierza, jak i wtedy, gdy gromadzimy się w świątyniach naszych na wspólną modlitwę, przystępujemy do niej uczuciem wewnętrznej pokory. Pokory tak wielkiej, jaką wyraża w swym wierszu poeta:

„Panie! Czymże jestem przed
Twoim obliczem?
Prochem i niczem” (Mickiewicz)

Jubileuszowe Nabożeństwo Ekumeniczne

W dniu 26 maja 2000 roku, o godz. 18.00, w rzymskokatolickim kościele pw. św. Elżbiety we Wrocławiu odbyło się Nabożeństwo Ekumeniczne z okazji Wielkiego Jubileuszu 2000-lecia Chrześcijaństwa. Nabożeństwo to, zorganizowane przez Kościół Polskokatolicki, to wynik wielomiesięcznych kontaktów z Konferencją Episkopatu Polski i Henrykiem Kardynałem Gulbinowiczem — arcybiskupem metropolitą wrocławskim. Biskup prof. Wiktor Wysoczański — zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego, bp Wiesław Skołucki — ordynariusz Diecezji Wrocławskiej i ks. inf. Ryszard Dąbrowski — kanclerz Kurii Biskupiej byli w stałej łączności z przedstawicielami Kościoła Rzymskokatolickiego w Polsce i z Nuncjuszem Apostolskim. Plany zorganizowania Jubileuszowego Nabożeństwa Ekumenicznego zaakceptowała Rada Synodalna Kościoła Polskokatolickiego.

Nabożeństwo Ekumeniczne — według wspólnie ustalonego programu — odbyło się w bardzo serdecznej, religijnej i braterskiej atmosferze. W nabożeństwie wzięli również udział biskupi starokatolicy Unii Utrechckiej pod przewodnictwem arcybiskupa Utrechtu Antoniego Jana Glazemakera i bpa Wiktora Wysoczańskiego — zwierzchnika Kościoła Polskokatolickiego w RP.

Kościół Rzymskokatolicki reprezentowali: kardynał Henryk Gulbinowicz, abp Alfons Nossol — ordynariusz opolski, przewodniczący Rady do Spraw Ekumenizmu Kościoła Rzymskokatolickiego, bp Jacek Jezierski. Arcybiskup Nossol wygłosił pło-mienną, pełną ducha Bożego homilię, akcentując, że wszyscy jesteśmy umiłowanymi dziećmi Boga i jako rodzina mamy stanowić jedno. Kardynał Henryk Gulbinowicz odczytał przesłanie

Biskupi i wierni zebrani na ekumenicznym nabożeństwie w kościele pw. św. Elżbiety we Wrocławiu

abpa Józefa Kowalczyka — Nuncjusza Apostolskiego, oraz przekazał od siebie wiele ciepłych słów, podkreślając, że dzisiejsze wydarzenie zapisze się w historii miasta Wrocławia.

Arcybiskup Jeremiasz z Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego — ordynariusz diecezji wrocławsko-szczecińskiej, rektor Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej — przekazał słowa pozdrowienia.

Biskup Ryszard Bogusz przekazał pozdrowienia od Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego.

W imieniu Międzynarodowej Konferencji Biskupów Starokatolickich przemówił abp Utrechtu Antoni Jan Glazemaker.

Biskup Wiktor Wysoczański skierował słowo pasterskie do zgromadzonych i odczytał akt przebaczenia i pojednania w imieniu Kościoła Polskokatolickiego, po czym odmówiono Modlitwę Pańską „Ojciec nasz” i przekazano sobie znak pokoju.

Ekumeniczne nabożeństwo zakończyło wspólne błogosławieństwo pasterskie wszystkich zgromadzonych w świątyni biskupów.

Słowo wygłoszone podczas Nabożeństwa Ekumenicznego w kościele garnizonowym pw. św. Elżbiety we Wrocławiu 26 maja br. przez JE Bpa prof. dr. hab. Wiktora Wysoczańskiego — zwierzchnika Kościoła Polskokatolickiego

Dostojni Uczestnicy Świętego Zgromadzenia!

Do słów hymnu Apostoła Pawła, zaczerpniętych z jego Listu do Efezjan, a sławiących Boga Ojca za zbawienie nas wszystkich

w Chrystusie Jezusie, Panu naszym, dołączę wstęp do innego hymnu śpiewanego w wielu Wspólnotach Wyznaniowych Kościoła Powszechnego, szczególnie w Kościele Rzymskokatolickim i u nas: *Te Deum lauda-*

mus, *Te Dominum confitemur! Te aeternum Patrem omnis terra veneratur* — „Ciebie, Boże, chwylimy, Ciebie, Panie, wyznajemy, Ciebie, Ojczy Przedwieczny, nieustannie wielbi niebo i ziemia cała”. Okazujemy w ten sposób radość i wdzięczność, napełniające nas dzisiaj, tu zgromadzonych z różnych Kościołów, na Ekumenicznej Uroczystości z okazji Wielkiego Jubileuszu Narodzin Twego Syna — naszego Zbawiciela. Łączymy nasze głosy, pełne uwielbienia i dziękczynienia z tymi, które przed Twój tron niebiański zanoszą aniołowie i wszyscy święci.

Dziękujemy Ci, Ojczy, za to, że Kościół Polskokatolicki — zaszczycony obecnością Braci Biskupów Starokatolickich z Europy i Ameryki — po owocnych obradach Międzynarodowej Konferencji Biskupów Starokatolickich, może dziś, w gościnnych progach ekumenicznej świątyni garnizonowej, wraz z JE Najdostojniejszym Księdzem Kardynałem Henrykiem Gulbinowiczem, Arcybiskupami i Biskupami Kościoła Rzymskokatolickiego, Prawosławnego i Ewangelickiego i Zwierzchnikami innych wyznań oraz Ludem Bożym — modlić się razem i świadczyć, że wszyscy jesteśmy członkami jednego, świętego, powszechnego, apostołskiego Kościoła.

Dziękujemy Ci za to, że uczyniłeś nas zdolnymi do tego, by realizować wolę Twojego Syna, wyrażoną w modlitwie w Wierczniku: „*aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, że Ty Mnie posłałeś*” (J 17, 21).

Witam i dziękuję Wam — Umilowani — za ten widzialny znak naszej jedności w Chrystusie.

Zgromadziliśmy się tutaj, w kościele garnizonowym pod wezwaniem świętej Elżbiety, który został wybrany na święte miejsce modlitw ekumenicznych. Jeszcze kilka lat temu takie spotkanie byłoby niemożliwe, dziś jest inaczej. Dlaczego? To cud Twojej łaski! Kiedyś Pan Jezus nauczał:

Bp prof. Wiktor Wysoczański — Zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego wygłasza słowo pasterskie w czasie ekumenicznego nabożeństwa

Arcybiskup prof. A. Nossio — Przewodniczący Rady Episkopatu ds. Ekumenizmu Kościoła Rzymskokatolickiego wygłasza płomienną homilię

Duchowieństwo z Kościoła Polskokatolickiego w czasie ekumenicznego spotkania

NUNCJATURA APOSTOLSKA W POLSCE

00-582 Warszawa
ul. J. Ch. Szucha 12
2000-05-17

Ekscelencjo,

Bardzo dziękuję za list z dnia 6 kwietnia br. i informację o Międzynarodowej Konferencji Biskupów Starokatolickich Unii Utrechckiej, która odbędzie się we Wrocławiu w dniach od 21 do 27 bm. oraz za zaproszenie do udziału w Nabożeństwie Ekumenicznym, organizowanym przez Kościół Polskokatolicki z okazji Wielkiego Jubileuszu 2000-lecia Chrześcijaństwa w Kościele garnizonowym pw. św. Elżbiety, w dniu 26 maja br.

Przykro mi, że nie będę mógł osobiście uczestniczyć w tym ważnym ekumenicznym spotkaniu z uwagi na przyjęte wcześniej urzędowe obowiązki, przypadające w tym samym czasie. Zapewniam o duchowej pamięci i proszę o przyjęcie okolicznościowego słowa pozdrowienia, które załączam. Uprzejmie proszę o zapoznanie uczestników liturgii ekumenicznej z załączonym pismem.

Serdecznie pozdrawiam i łączę wyrazy szacunku.

+ Józef Kowalczyk
Nuncjusz Apostolski

Jego Ekszelencja
Ks. Biskup WIKTOR WYSOCZAŃSKI
Zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego
ul. Balonowa 7
02-635 WARSZAWA

ORDYNARIAT POŁOWY WOJSKA POLSKIEGO

Warszawa, dnia 24 maja 2000 roku

Ekscelencjo, *Księżę Biskupie,*

Pragnę serdecznie podziękować Księdzu Biskupowi za zaproszenie do udziału w Nabożeństwie Ekumenicznym z okazji Między-

narodowej Konferencji Biskupów Starokatolickich Unii Utrechckiej.

Jednakże ze względu na wcześniej przyjęte obowiązki związane z moją posługą biskupią w Roku Wielkiego Jubileuszu nie będę mógł osobiście uczestniczyć w tym Nabożeństwie.

Łącząc się duchowo z wszystkimi uczestnikami Konferencji przesyłam moje pozdrowienie.

Z wyrazami pozdrowień w Chrystusie Panu

+ Sławoj Leszek GŁÓDŹ
Biskup Polowy Wojska Polskiego

Jego Ekszelencja
Ksiądz Biskup Wiktor WYSOCZAŃSKI
Zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego
WARSZAWA

Jego Ekszelencja
Ksiądz Biskup prof. dr hab. Wiktor Wysoczański
Zwierzchnik Kościoła Polskokatolickiego
w WARSZAWIE

W związku z uczestnictwem w nabożeństwie ekumenicznym z okazji Wielkiego Jubileuszu 2000-lecia Chrześcijaństwa, jakie miało miejsce 26 maja 2000 r. w Kościele Rzymskokatolickim św. Elżbiety we Wrocławiu, zorganizowanym przez Kościół Polskokatolicki we współpracy z Kościołem Rzymskokatolickim na ręce Księdza Biskupa Profesora Zwierznika Kościoła Polskokatolickiego składam serdeczne słowa podziękowania.

Wyrażam głęboką radość, że dialog teologiczny pod przewodnictwem Księdza Biskupa pomiędzy dwoma bratnimi Kościołami trwa i rozwija się. Dziękuję Księdzu Biskupowi za wypowiedziane słowa przeprosin skierowane do Kościoła Rzymskokatolickiego.

„Przebaczamy i prosimy o wybaczenie” wypowiedziane przez Biskupa Kościoła Polskokatolickiego, wyraża wolę współpracy, dialogu i braterskich stosunków pomiędzy Kościołami. Wypowiedział Ksiądz Biskup te słowa również w moim imieniu, za co serdecznie dziękuję.

Nadal będę wspierał modlitwą i duchowym wsparciem Księdza Biskupa Zwierznika Kościoła i tych wszystkich, którzy dążą do jedności Kościoła.

Z pamięcią modlitewną
ks. Stanisław Stawowczyk

Wystąpienie Abpa Antoniusa Jana Glazemakera, emerytowanego Abpa Utrechtu, prezydenta Międzynarodowej Konferencji Biskupów Starokatolickich (MKBS) w czasie Nabożeństwa Ekumenicznego w kościele pw. św. Eżbiety w dniu 26 maja 2000 r.

W dniu dzisiejszym MKBS zakończyła swoje obrady; wybrała ona na miejsce dorocznej konferencji, na cały tydzień, Wrocław. Jest szczęśliwym i radosnym wydarzeniem, że zakończenie obrad zbiega się z tym ekumenicznym nabożeństwem.

Ekumeniczne nastawienie należy do swoistego kanonu starokatolickiego Kościoła i jego teologii, nawet jeśli słowa „ekumenia” po I Soborze Watykańskim w 1870 r. nie używano i pomimo tego, że jednocześnie Kościół starokatolicki organizował się właśnie jako odpowiedź na postanowienia tego Soboru. Jednak w programowych dokumentach pochodzących z tamtych lat, ponowne zjednoczenie Kościołów, rzecz jasna w oparciu o wiarę i historię starego, niepodzielnego Kościoła pierwszego tysiąclecia — było stale przez nas powtarzany życzeniem i dążeniem.

Radujemy się więc szczególnie w tej godzinie, że jesteśmy ponownie świadkami ekumenicznego przełomu, który od kilku lat ma miejsce w tym kraju, zwłaszcza w tym rejonie, a który śledzimy ze słowami podziękowań dla Boga, który — jak wiadać — temu sprzyja. Wzajemne uznanie chrztu, do którego zobowiązały się Kościoły w tym kraju, stanowi decydujący etap na drodze,

którą Pan Kościoła polecił nam iść; żebyśmy się mogli ostatecznie lepiej poznać i uznać swoje Kościoły, które mają przecież wspólny fundament i tożsamość w założonym i ugruntowanym w Trójcy jedynym Bogu; ten wspólny fundament możemy też wspólnie manifestować, potwierdzając swoją jedność przy całym bogactwie i kulturowej różnorodności.

Także w oczekiwaniu świetlanej przyszłości łatwiej nam rozpoznać i wyznać zaniedbania i winy; możemy i musimy tu stwierdzić: także Kościoły starokatolickie, w tym Kościół w Polsce, nie mogą zanegować swojej odpowiedzialności za obrazy i krzywdy, które w przeszłości spowodowały oziębienie stosunków z innymi Kościołami. Również i od naszych Kościołów wymagana jest pokuta i dowartościowywanie ducha Ewangelii, która doskonale ujmuje różnice między takim rodzajem panowaniem, które bywa ukształtowane przez świat, a panowaniem Boga, które prze-

Arcybiskup Utrechtu Antoni Jan Glazemaker przekazuje słowo pasterskie w imieniu Międzynarodowej Konferencji Biskupów Starokatolickich

jawiało się i dominowało w stosunkach między apostołami a uczniami Jezusa, panowaniem, które równoznaczne jest ze znajdowaniem się w służbie człowieka, służbie stale szukającej miłości Bożej.

Jeżeli Kościoły nie posiadają już dostępnego zewnętrznego wroga, pod presją którego pojawiał się nakaz zwracania szeregów i jednoczenia się — tym ważniejsze staje się, aby pobudką ich działań nie było samozadowolenie oraz wyłącznie ich problemy wewnętrzne.

Stoi przed nami wszystkim olbrzymie zadanie, które związane jest z duchowym odnowieniem Europy. Czyż nie jest tak, jak stwierdził to onegdaj Patriarcha Ekumeniczny Konstantynopola Bartłomiej I, który powiedział: „Dusza Europy jest zagrożona”? Dusza Europy! To przecież to — abstrahując od ekonomicznych i politycznych nacisków i rozgrywek — co stanowi, co kształtowało i kształtuje oblicze Europy, mianowicie wiara w to, że Bóg stał się człowiekiem, i że to Bóg rozświetla oblicze człowieka, i że dzięki temu człowiek zasnął wolności i został przemieniony; przejawia się to w kształtowaniu wspólnoty w kulturze, w najszerszym rozumieniu tego słowa, to znaczy jako misterium twórczej miłości.

Wszystko to jest związane z przekazywaniem wiary. Proces ten nie może się opierać tylko na starych prakty-

Biskupi zgromadzeni na nabożeństwie przekazują arcybiskupskie błogosławieństwo

kach, lecz musi się dokonywać przez wstuchanie się w głos Ducha Bożego, który przez Jezusa Chrystusa wypowiedział słowa pojednania, oraz w darze Ducha, który Jego stworzeniu nadał siłę i moc odnowienia.

Na kanwie spotkań i rozmów, które mieliśmy zaszczyt odbyć w mijającym tygodniu z przedstawicielami władz kościelnych, państwowych i samorządowych — wyносimy pewność, że ekumeniczny przełom przyniesie obfity plon; on to wiąże się z gotowością naszych czasów do oddania hołdu przeszłości, wielokulturowemu obszarowi Dolnego Śląska; tu można dostrzec te znamienne i wzorcowe praktyki wcielania w życie duchowej odnowy Europy, a Europa to przecież nie tylko Zachód.

Starokatolicki biskupi oraz ich współpracownicy opuszczają Wrocław dobrze wspominając to miasto. Jak już wspominałem w innym miejscu, Wydział Teologiczny tutejszego Uniwersytetu stworzył swego czasu centrum starokatolickiego ujęcia wiary i struktury Kościoła Bożego. Pierwszy biskup niemieckiego Kościoła Starokatolickiego, Józef Hubert Reinkens, działał tu jako kaznodzieja katedralny; jako profesor „Historii Kościoła” i autor biografii jednego z poprzedników na siedzibie biskupiej Kardynała Henryka Gulbinowicza — który nas podjął z

Po Akcie Przebaczenia zebrani w kościele przekazali sobie znak pokoju

tak nadzwyczajną serdecznością i gościnnością w klasztorze cystersów w Henrykowie — działał tu Melchior von Diepenbrock, który dla bpa Reinkensa był swego rodzaju modelem-wzorcem biskupa, który wierność tradycji starał się łączyć z współczesnością Kościoła. Podobne zadanie postrzegałem u progu tego tygodnia także dla MKBS; uchwaliła ona statut biskupów zjednoczonych w Unii Utrechckiej. W preambule zawarte są ekklezjologiczne podstawy Kościoła starokatolickiego i jego teologii tak, jak ukształtowały się one w ekumenicznym dialogu — szczególnie z Kościołami: pra-

wostawnym i anglikańskim — w oparciu o podstawy wiary, ukształtowane w starym Kościele pierwszego tysiąclecia. Również i w tym przypadku należy zważać na to, by tradycja była ujmowana jako proces, a nie jako więzienie, aby odnowienie było związane z fundamentem i aby to, co nowe, nie oddziaływało się od swoich żywych korzeni.

Żegnamy się z Wrocławiem i Województwem Dolnośląskim: pożegnaniu temu niech towarzyszą najlepsze życzenia i modlitwy, aby Bóg sprzyjał przełomowi w życiu Kościołów i współzyciu politycznemu oraz dał im swoje błogosławieństwo.

Przesłanie abpa Józefa Kowalczyka — Nuncjusza Apostolskiego — odczytane przez Kardynała Henryka Gulbinowicza

Bracia i Siostry w Chrystusie Panu

Słowami niniejszego pozdrowienia uczestniczę duchowo w Nabożeństwie Ekumenicznym, które odbywa się w Kościele garnizonowym pw. św. Elżbiety we Wrocławiu z okazji Wielkiego Jubileuszu 2000-lecia Chrześcijaństwa. Wyrażam radość, że w Mieście niezapomnianego Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego, znanym ze swych ekumenicznych tradycji, wspólna modlitwa chrześcijan o jedność, zainicjowana tym razem przez Kościół Polskokatolicki z okazji Międzynarodowej Konferencji Biskupów Unii Utrechckiej, spotyka się ze zrozumieniem, zainteresowaniem i życzliwością.

Ojciec Święty Jan Paweł II w Liście Apostolskim Tertio Millennio Adveniente, opublikowanym w związku z przygotowaniem Wielkiego Jubileuszu Roku 2000, zachęca wszystkich ludzi wierzących do przeprowadzenia gruntownego rachunku su-

mienia, wybaczenia sobie nawzajem win i przeprowadzenia nowej ewangelizacji w duchu miłości Boga i bliźniego, aby doprowadzić wszystkich do jedności w Chrystusie. „Koniec drugiego milenium — napisał Jan Paweł II — wzywa nas wszystkich do rachunku sumienia, a także do stosownych poczynań ekumenicznych, tak abyśmy wobec Wielkiego Jubileuszu mogli stanąć jeśli nie całkowicie pojednani, to przynajmniej o wiele bliżsi przewyciężenia podziałów powstałych w drugim tysiącleciu. Zdajemy sobie sprawę, że jest tu potrzebny olbrzymi wysiłek, nie tylko dialogu doktrynalnego, ale przede wszystkim modlitwy ekumenicznej, która stała się znacznie żywsza po Sobor-

rze; winna ona jednak nadal przybierać na sile, obejmując swym zasięgiem coraz więcej chrześcijan, zgodnie z wielkim błaganiem, jakie Chrystus zanosił do Ojca przed męką: Ojcze (...), aby i oni stanowili w nas jedno” (J 17, 21)” [TMA 34].

Należy żywić nadzieję, że modlitwa ekumeniczna, zanoszona dzisiaj we Wrocławiu do Boga sprawi, że w Roku Wielkiego Jubileuszu

cd. na str. 16

Henryk Kardynał Gulbinowicz — Arcybiskup Metropolita Wrocławski odczytuje przesłanie Nuncjusza Apostolskiego i przekazuje od siebie serdeczne słowa do zgromadzonych

STUDIA W CHRZEŚCIJAŃSKIEJ AKADEMII TEOLOGICZNEJ W WARSZAWIE

Informator dla kandydatów na rok akademicki 2000/2001

Jak co roku przed młodzieżą staje problem, jakie wybrać studia i uczelnie. Proponujemy studia w Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej (ChAT).

Chrześcijańska Akademia Teologiczna jest państwową i ekumeniczną szkołą wyższą. Uczelnia kształci studentów w zakresie nauk teologicznych i pedagogicznych, przygotowując pracowników duchownych i świeckich dla Kościołów chrześcijańskich w Polsce, a także dla administracji państwowej i samorządowej oraz innych instytucji, w szczególności oświatowych i opiekuńczych. ChAT prowadzi również działalność naukowo-badawczą oraz przygotowuje kandydatów do tego charakteru pracy. Akademia jest jedyną w Europie uczelnią teologiczną, która skupia studentów z tak wielu różnych Kościołów. Ekumeniczny charakter ChAT decyduje o tym, że uczelnia realizuje swoje zadania w oparciu o zasadę równouprawnienia, poszanowania wartości duchowych wszystkich wyznań, kultur i tradycji oraz w poczuciu odpowiedzialności chrześcijańskiej i obywatelskiej.

O przyjęcie na studia w ChAT mogą ubiegać się wszyscy absolwenci szkół średnich (świeccy i duchowni). Studenci otrzymują, tak jak na innych uczelniach, stypendium państwowe.

ChAT jako uczelnia jednowydziałowa, obok studiów teologicznych oferuje zawodowe studia licencjackie z pedagogiki w zakresie pracy socjalnej oraz pedagogiki szkolnej i korekcyjnej. We wszystkich przypadkach można wybrać stacjonarną (dzienną) lub zaoczną formę studiów (studia zaoczne są płatne). Ponadto, tylko w formie stacjonarnej, prowadzi się 2-letnie uzupełniające studia magisterskie w zakresie pedagogiki religijnej i etyki.

STUDIA MAGISTERSKIE NA KIERUNKU TEOLOGIA W ZAKRESIE TEOLOGII EWANGELICKIEJ, PRAWOSŁAWNEJ I STAROKATOLICKIEJ:

Studia trwają pięć lat (dziesięć semestrów). Istnieją, zgodnie ze specyfiką wyznaniową, trzy sekcje: ewangelicka (protestancka), starokatolicka i prawosławna. Absolwenci otrzymują tytuł magistra — odpowiednio w zakresie teologii ewangelickiej, starokatolickiej lub prawosławnej. Studenci przygotowują się do szeroko pojętej pracy duszpasterskiej w Kościołach chrześcijańskich. Blok zajęć pedagogicznych, który jest integralną częścią studiów, umożliwi zdobycie kwalifikacji nauczycielskich w zakresie nauczania religii i etyki.

WYŻSZE STUDIA ZAWODOWE (LICENCJACKIE) NA KIERUNKU PEDAGOGIKA W ZAKRESIE PRACY SOCJALNEJ:

Studia trwają trzy lata (sześć semestrów). Absolwenci otrzymują tytuł zawodowy licencjata w zakresie pracy socjalnej, który daje równoprawne kwalifikacje z absolwentami uczelni świeckich, tj. umożliwia m.in. pracę w placówkach socjalnych i opiekuńczych, a także w administracji samorządowej. Studia te mogą być interesujące m.in. dla kandydatów zajmujących się pracą diakonijną, pracą z ludźmi starszymi i niepełnosprawnymi czy poradnictwem pastoralnym. Struktura studiów jest pomyślana pod kątem praktycznego prowadzenia pracy socjalnej i zarządzania placówkami socjalnymi.

WYŻSZE STUDIA ZAWODOWE (LICENCJACKIE) NA KIERUNKU PEDAGOGIKA W ZAKRESIE PEDAGOGIKI SZKOLNEJ I KOREKCYJNEJ:

Studia trwają trzy lata (sześć semestrów). Absolwenci otrzymują tytuł zawodowy licencjata w zakresie pedagogiki szkolnej i korekcyjnej, który daje równoprawne kwalifikacje z absolwentami uczelni świeckich, tj. umożliwia pracę zarówno w kościelnych, jak i świeckich instytucjach edukacyjnych. Studia te są przeznaczone dla osób zainteresowanych wspomaganie i korygowanie rozwoju intelektualnego i psychicznego dzieci.

UZUPEŁNIAJĄCE STUDIA MAGISTERSKIE W ZAKRESIE PEDAGOGIKI RELIGIJNEJ I ETYKI:

Studia trwają dwa lata (cztery semestry). Przeznaczone są w pierwszym rzędzie dla absolwentów Wyższych Studiów Zawodowych ChAT oraz Wyższych Seminarium Teologicznych (z uprawnieniami licencjackimi) Kościołów tradycji prawosławnej, starokatolickiej i protestanckiej. Zajęcia są prowadzone tylko w formie stacjonarnej.

TRYB PRZYJĘĆ NA STUDIA

Kandydatów na dzienne i zaoczne pięcioletnie studia magisterskie na kierunku teologia obowiązuje:

— egzamin pisemny z literatury polskiej oraz języka obcego,

— egzamin z literatury polskiej, historii polskiej oraz wiedzy konfesyjnej.

Kandydatów naienne i zaoczne wyższe studia zawodowe obowiązuje rozmowa kwalifikacyjna, której celem jest ocena przydatności kandydata do pracy socjalnej oraz pracy pedagogicznej z dziećmi i młodzieżą.

Treści rozmowy dotyczą:

— znajomości lektur z zakresu pedagogiki, których lista jest udostępniona w sekretariacie Uczelni,

— znajomości problemów socjalnych w środowisku lokalnym i wyznaniowym kandydata,

— problemów wychowawczych w rodzinie, szkole oraz grupie wyznaniowej kandydata,

— zagadnień patologii społecznych,

— postaw wobec dzieci specjalnej troski oraz osób niepełnosprawnych,

— refleksji nad możliwościami rozwiązań obserwowanych problemów pedagogicznych i społecznych,

— refleksji nad społeczną i wychowawczą rolą Kościołów i wspólnot wyznaniowych.

Podstawą przyjęć na 2-letnie uzupełniające studia magisterskie w zakresie pedagogiki religijnej i etyki jest konkurs dyplomów.

Kandydaci na studia teologiczne i wyższe studia zawodowe w roku akademickim 2000/2001 składają dokumenty do 17 czerwca 2000 r. Natomiast dla kandydatów na 2-letnie uzupełniające studia magisterskie termin składania dokumentów upływa 23 września 2000 r.

Egzaminy wstępne na studia magisterskie na kierunku teologia odbędą się 3 i 4 lipca, rozmowa kwalifikacyjna na wyższe studia zawodowe (licencjackie) — 3 lipca. Lista przyjętych na uzupełniające studia magisterskie zostanie ogłoszona 27 września 2000 r.

Wszyscy kandydaci zobowiązani są do złożenia następujących dokumentów:

— kwestionariusza osobowego,

— świadectwa dojrzałości,

— dyplomu ukończenia wyższych studiów zawodowych (dotyczy kandydatów na uzupełniające studia magisterskie),

— wypisu z dowodu osobistego i książeczki wojskowej lub kserokopii stron z adnotacjami,

— orzeczenia lekarskiego dotyczącego kształcenia i zawodu,

— 3 zdjęć o wymiarach 37 mm × 52 mm,

— dowodu opłaty manipulacyjnej,

— pisma polecającego ze swojego Kościoła (dotyczy kandydatów na 5-letnie studia magisterskie na kierunku teologia).

Opłatę egzaminacyjną (manipulacyjną również w przypadku przyjęcia bez egzaminów wstępnych) ustala się na 65,- zł.

Rekrutacja jesienna — według powyższych zasad i w miarę wolnych miejsc — odbędzie się 18 i 19 września 2000 r.

★

Prof. dr hab. Edyta Gruszczyk-Kolczyńska
Chrześcijańska Akademia Teologiczna
Katedra Wspomagania Rozwoju i Edukacji Dzieci

Egzamin wstępny na pierwszy rok studiów zawodowych „pedagogika szkolna i korekcyjna”

Lista publikacji, których dotyczy będzie rozmowa kwalifikacyjna z kandydatami na studiaienne i zaoczne

● Obuchowska I.: **Kochać i rozumieć. Jak pomóc swojemu dziecku przeżyć szczęśliwe dzieciństwo**, Wydawnictwo „Media Rodzina of Poznań”, Poznań 1996

● Seligman D.: **O inteligencji prawie wszystko. Kontrowersje wokół ilorazu inteligencji**, PWN, Warszawa 1995

● Strelau J.: **O inteligencji człowieka**, Wydawnictwo „Wiedza Powszechna”, Warszawa 1987

● Moir A., Jessel D.: **Płeć mózgu. O prawdziwej różnicy między mężczyzną a kobietą**, Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 1993

● Gruszczyk-Kolczyńska E.: **Dlaczego dzieci nie potrafią uczyć się matematyki**, Instytut Wydawniczy Związków Zawodowych, Warszawa 1989

● **Opowieści terapeutów. Komentuje H. Olechnowicz**, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1997

● Olechnowicz H.: **Dziecko własnym terapeutą**, Państwowe Wydawnictwa Naukowe, Warszawa 1995

● **Uczymy się żyć razem. Niepełnosprawne dzieci w przedszkolu**, red. G. Hundertmarck, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1993

★

PRACA SOCJALNA — egzamin wstępny
LITERATURA:

Adam Zych, **Człowiek wobec starości**, Warszawa 1995

Małgorzata Baranowska, **To jest wasze życie**, Kraków 1994

Joni, Joni Eareckson, Warszawa 1991

Ruth Maxwell, **Dzieci, alkohol, narkotyki**, Gdańsk 1994

rodzina

MIESIĘCZNIK KATOLICKI

Wydawca: Społeczne Towarzystwo Polskich Katolików, Instytut Wydawniczy im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego. Redaguje Kolegium. Adres redakcji i administracji: ul. Czardasza 16/18, 02-169 Warszawa, tel. 846-72-74. Wpłat na prenumeratę nie przyjmujemy. Cena prenumeraty: I półrocze — 12 zł. Warunki prenumeraty: 1) w miastach, w których znajdują się Oddziały Krajowej Dystrybucji Prasy „RUCH” S.A. Nr konta bankowego: PBK S.A. XIII O. W-wa Nr 370044-16551. — Prenumerata w tych oddziałach. 2) osoby zamieszkałe na wsi i w miejscowościach, gdzie nie ma oddziału Krajowej Dystrybucji Prasy „RUCH” S.A. opłacają prenumeratę w urzędach pocztowych i u doręczycieli. Terminy przyjmowania prenumeraty: od dnia 10 listopada na I półrocze roku oraz cały rok następny; do dnia 5-go każdego miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty roku bieżącego. Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca. Redakcja zastrzega sobie prawo skracania materiałów nie zamówionych. Druk: Zakład Poligraficzny Instytutu Wydawniczego im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego, ul. Czardasza 16/18. Zam. 98/2000.

Wielce Czcigodni Księża i Szanowni Państwo

Pragniemy polecić wszystkim naszym Drogim Czytelnikom książkę bpa Ursy Kúry'ego pt. *Kościół starokatolicki. Historia, nauka, dążenia*, która została przetłumaczona i opracowana naukowo pod kierunkiem bpa prof. dr hab. Wiktora Wysoczańskiego. Książka ukazała się w uznanej, wielotomowej serii *Kościół świata*. Autor — bp Urs Kúry (1901-1976) — profesor Uniwersytetu w Bernie, znakomity znawca starokatolicyzmu, historyk Kościoła, przedstawia nam utrzymany na wysokim poziomie wykład z zakresu podstaw historii, teologii i ekumenii starokatolickiej; jest to zwięzła i przystępna prezentacja myśli starokatolickiej. Książka przeznaczona jest nie tylko dla pracowników naukowych i studentów, ale dla wszystkich osób zainteresowanych starokatolicyzmem. W przedmowie do polskiego wydania, bp prof. dr hab. Wiktor Wysoczański napisał: „Myśl o wydaniu tej książki czołowego teologa starokatolickiego, bpa U. Kúry'ego, w wersji polskiej nurtowała mnie od czasu studiów na Chrześcijańskokatolickim Wydziale Teologicznym Uniwersytetu w Bernie w roku akad. 1971/72. Jednakże realizację tego zamiaru musiałem z roku na rok odkładać ze względu na inne prace, wśród których należy wymienić zwłaszcza przygotowanie rozprawy doktorskiej (1982) i habilitacyjnej (1984) oraz zajęcia i obowiązki związane z zajmowaniem stanowiska prorektora Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie w latach 1987-1990, a następnie rektora tejże Uczelni w latach 1990-1996”.

Jest to pierwsze polskie wydanie, oparte na trzecim wydaniu niemieckim, które zostało w znacznym stopniu zmienione i uzupełnione. Wydanie polskie jest poprawione i uzupełnione; zawiera napisany przez bpa W. Wysoczańskiego tekst zatytułowany: *Polskokatolicyzm. Geneza, dzieje, położenie prawne* oraz rozszerzone noty biograficzne i bibliograficzne, a także najważniejsze dokumenty starokatolickie.

Urs Kúry, *Kościół starokatolicki. Historia, nauka, dążenia*, Chrześcijańska Akademia Teologiczna, Warszawa 1996, s. 748, cena 30 zł; oprawa twarda — 33 zł.

URS KÚRY

KOŚCIÓŁ STAROKATOLICKI

HISTORIA
NAUKA
DĄŻENIA

Chrześcijańska Akademia Teologiczna

Zamówienia prosimy kierować na adres:

Wydawnictwo Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej
00-248 Warszawa, ul. Miodowa 21
tel. 831-15-48

cd. ze str. 13

nasze wspólnoty staną się bliższe poprzez szczerą wolę pojednania. Modlitwa ma przecież najbardziej istotne znaczenie w dialogu teologicznym między Kościołem Polskokatolickim i Rzymskokatolickim, podjętym w 1997 r.

Wspomniany już Jan Paweł II, w przemówieniu wygłoszonym podczas nabożeństwa ekumenicznego w Drohiczynie, w dniu 10 czerwca ub.r., powiedział: „Miłość powinna nakłaniać nas do wspólnego przemyślenia przeszłości, by zdecydowanie i odważnie iść drogą ku jedności. [...]. Niech miłość wzajemnai umiłowanie prawdy będą odpowiedzią na istniejące trud-

ności i tworzące się czasem napięcia. [...]. Zwracam się do sióstr i braci wszystkich Kościołów — otwórzmy się na jedną miłość Boga. Otwórzmy drzwi naszych umysłów i serc, Kościołów i Wspólnot [...]. Złóżmy naszemu Ojcu, Ojcu wszystkich chrześcijan, nasz dar szczerzej woli pojednania. Niech to będzie też dar konkretnych czynów. Odpowiedzmy Bogu, który jest miłością, naszą ludzką miłością, która patrzy na drugich z życzliwością i okazuje szczerą pragnienie współpracy wszędzie tam, gdzie jest to możliwe, i pozwala docenić to, co jest dobre i co zasługuje na pochwałę i naśladowanie”.

Trwając w zamyśleniu nad tymi słowami — życzę, abyśmy dostrzegli

nasze wspólne dobre intencje i chęć braterskiego pojednania — życzę, aby Kościół Polskokatolicki wnosił swój pozytywny wkład w budowanie jedności chrześcijan w Polsce i poza Polską.

Księdzu Biskupowi, jako Zwierzchnikowi Kościoła Polskokatolickiego, przedstawicielom Międzynarodowej Konferencji Biskupów Starokatolickich Unii Utrechckiej i wszystkim uczestnikom liturgii ekumenicznej przekazuję braterskie pozdrowienie i znak pokoju. Upraszam dla wszystkich dar Bożej mocy na ekumenicznej drodze ku jedności. „Abyśmy wszyscy stanowili jedno, aby świat uwierzył” (J 17, 21).

Warszawa, dnia 26 maja 2000 r.

+ **Józef Kowalczyk**
Nuncjusz Apostolski